

Publicerad 2011-12-05 20:01 av Ewa-Britt Nilson

Jag ryser, fryser, nu är jag iskall...

1942 hämtades bröderna
från sin mamma och hemmet
av myndigheterna, mamman
hade fått ett brev innan om
hämtningen: "... vi får meddela
att barnen kommer att avhämtas
med polis och anmodas Ni då ha
barnen färdiga för resan."

Innan var de vanlig familj. Men så
kom dråpslaget 1937 då pappan
drabbas av lunginflammation och
dog. I fem år klarade mamman
familjen. Hon sålde gårdens djur.
Hyrde ut ett extra rum och lagade
mat. Men pengarna hon fick in
räckte inte till upphållet...

Längre...

Barnen placerades på fosterhem
sedan på olika gårdar så långt
ifrån varandra så de inte kunde
ha kontakt med varandra.

Hemmen barnen kom till fick 25
kr i månaden i betalning för varje
barn de tog hand om. Man kan ju
undra varför i allsindar inte mamman
hade kunnat få de pengarna
så hade hon själv kunnat
ta hand om sina barn.

Mamman skrev till Gustaf V och
vädjade men förgäves. Mamman
grät men barnavårdsnämnden
gav sig inte, barnen skulle
placeras ut.

En av bröderna som berättar detta
för veckotidningen Allers säger:
Det känns så sorgligt att vi
förlorade varandra. Han har
heller aldrig kunnat förstå
varför myndigheterna tog
honom och bröderna
från deras mamma.

Brandfackla säger kanske nu
någon... Javisst är det detta.
Detta skall ju aldrig behöva
hända igen!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewa-Britt Nilson med Poeter.se id #16992 innehar upphovsrätten